

Пам'ять

Роки, обпалені афганською війною...

Понад 20 років минуло відтоді, як останній радянський солдат покинув Афганістан. 15 лютого 1989 року стало не лише днем виведення радянських військ з цієї країни, а й днем єдності афганського братства та вшанування світлої пам'яті тих, хто не повернувся. Крізь горнило афганської війни довелося пройти й жителю с. Селище, активному користувачу місцевої книгозбірні Миколі Бондарю.

Тут народився і змужнів, перед призовом в армію працював у місцевому радгоспі «Федорівський». У 1985 Миколу призвали до лав Радянської армії. Потрапив у спецнабір у м. Ташкент. Вчився на тримісячних курсах радіотелеграфістів. Далі переправили в Кабул у провінцію Шинданд у батальйон зв'язку. Брав участь у багатьох бойових операціях. Основним завданням їхнього підрозділу було супроводження колон, які везли гуманітарну допомогу афганському народу. Та це не зупиняло душманів. Вони обстрілювали колони з-за кущів, каміння, хибизів (по-іхньому — підземні ходи), з'являлися та зникали раптово. Саме такі ходи використовували

ли найчастіше. Заховують зброю і виходять тільки ними знаними стежками в кишлак. І вже вони не бійці, а мирні жителі. Підкидали багато «сюрпризів» — різноманітні речі з вибухівкою. Багато солдатів, згадає Микола Петрович, узявши їх, гинули або отримували поранення.

Ось так і проходила служба в далеких афганських горах. Через виснажливі 22 місяці перебування в Афганістані Микола Бондар демобілізувався. Повернувся в рідне село, одружився. Про ті роки воєнного лихоліття нагадують і нагороди: медалі «За бойові заслуги» та ювілейні. Колишній афганець з сумом згадає своїх побратимів, які загинули, і дякує Богу за те, що залишився живий. А молодому поколінню бажає ніколи не зазнати страхіття війни.

*Феодосія ГАНДЗЮК,
завідуюча публічно-шкільною
бібліотекою с. Селище.*

На фото: Микола БОНДАР (праворуч) з бойовим побратимом.